

Grundlovens § 75 tilsiges der Folkekirken en Forfatning. Det, der vil ske, kirkepolitisk talt, hvis dette Lovforslag vedtages, vil paa en saare beklagelig Maade illustrere, hvorledes de af mig før nævnte Grundlovsparagraffer efterleves under det radikale Styre, vi har i Aaret 1917 — 400 Aar efter, at den Mand fremstod, hvorefter Folkekirken delvis har Navn. Lovforslaget er et Indgreb fra Statsmagtens Side i Kirkens indre Forhold. Den radikale Regering — i dette Tilfælde repræsenteret af den højtærede Kirkeminister, som selv har været tjenstgørende Præst i Folkekirken — ser ganske bort fra Grundlovens § 75 med Hensyn til Kirkens Forfatning. I alt Fald tager Regeringen — saa ejendommeligt det end lyder — ikke demokratiske Hensyn, naar Talen er herom. Folkekirken har jo nemlig i Henhold til Lov af 15. Maj 1903 om Nedsættelse af et kirkeligt Udvalg haft en Repræsentation, en Repræsentation, der i overvejende Grad var valgt paa kirkelig-demokratisk Grundlag. Dette Udvalg, der havde til Opgave at fremkomme med Forslag til en Forfatning for Folkekirken, løste denne sin Opgave saaledes, at det fremkom med et Forslag, der var vedtaget med 24 Stemmer [af 36 stemmeberettigede Medlemmer — altsaa med $\frac{2}{3}$ Majoritet. § 55 i dette det kirkelige Udvalgs Forslag, som jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse, lyder saaledes: „Kirkeaaadet er det fælles Organ for Folkekirken. Kirkeaaadets Betænkning indhentes, forinden Lovforslag om kirkelige Anliggender forelægges Rigsdagen af Regeringen. Ligeledes høres Kirkeaaadet, førend Anordninger om kirkelige Sager udstedes. Ingen ny Anordning i rent indre kirkelige Anliggender maa udstedes af den udøvende Magt, naar Kirkeaaadet modsætter sig samme. Som rent indre Anliggender anses alle Sager, der vedrøre Kirkens Lære og Gudstjeneste, Naademidlernes Forvaltning, Alterbog, Salmebøger, Sjælesørgerforholdet mellem Præst og Menighed, Undervisningen i den kristelige Børnelærdom og Hjælpebidlerne derved, Kirketugten (indenfor det rent kirkelige Omraade og uden Indgreb i Menighedsmedlemmernes borgerlige Stilling og Rettigheder), Præstevielsen og Adgangen til Prædikestolen“.

Jeg maa udtale min Beklagelse over, at Udvalgets Forslag og — med Henblik paa det foreliggende Lovforslag — ikke mindst den citerede Paragraf ikke er blevet ophøjet til Lov. Venstre sammen med Ra-

dikale og Socialdemokrater vilde jo imidlertid ikke give Folkekirken en Forfatning. Og hvor beklageligt dette er, at Flertallet paa Rigsdagen ikke har villet unde — vil jeg sige — vor Folkekirke en Forfatning, det ses bedst nu under den foreliggende Situation. Det Spørgsmaal, Rigsdagen her skal afgøre, er et „indre Anliggende“ for Folkekirken, og der burde absolut have været en samlet kirkelig Repræsentation til at afgøre det og ikke en bekendelsesløs Rigsdag og et bekendelsesløst Ministerium. Et Kirkeaaad — valgt som foreslaaet af „det kirkelige Udvalg“ — vilde have været den rette Højesteret i indre kirkelige Anliggender.

Vi fik *ikke* en Kirkeforfatning — desværre. Vi har derimod faaet et radikalt Ministerium, der administrerer Kirken — og Skolen med — paa sin Maade. Hvad Følgerne af dette kan og vil blive, vil Tiden vise.

Jeg ønsker her at sige, at jeg ikke er overrasket over det radikale Ministeriums Kirkepolitik — tværtimod. Saa langt jeg har kunnet følge den Aandsretning, der nu har Styret i den danske Stat, tilbage, har jeg været klar over, hvad *den* vilde i kirkelig Henseende, naar Magten en Gang kom til at staa i alt Fald i et vist Forhold til Villien. Og jeg har derfor — særlig af den Grund — været en decideret Modstander af Radikalismen. Jeg beklager dybt, at Venstre *har* hjulpet og vel desværre ogsaa i Dag vil hjælpe den Retning til Sejr. Thi en Sejr for Radikalismen vil Vedtagelsen af dette Lovforslag være.

Til Slut skal jeg sige, at efter min Overbevisning er Arboe Rasmussen kirkepolitisk set inhabil til at være Præst i den danske Folkekirke, da han har brudt sit Præsteløfte. Den højtærede Kirkeminister burde i Henhold til Sagens Realitet og i Henhold til Grundlovens § 17, 2det Stykke, have indstillet ham til Hans Majestæt Kongen til Afsked. Thi hans Plads er ikke *i*, men *udenfor* den evangelisk-lutherske Kirke. Den højtærede Kirkeminister har villet det anderledes, han vil have denne Sag gennemført paa den her foreslaaede Maade. Det er efter min Anskuelse forkasteligt saavel fra et kristelig-religiøst Standpunkt som fra et kirkepolitisk Standpunkt set, og derfor vil jeg stemme mod Forslaget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 29 Stemmer mod 22.